TVÅ FRUAR.

AF RICHARD HENRY SAVAGE.

ÖFVERSÄTTNING FRÅN ENGELSKAN.

Forts. från föreg. n:r.

Efter en stund märkte jag, huru min förtrollerska genom en omedveten rörelse kom att intaga en ännu mera oemotståndlig attitude. Hennes fint rundade arm lyftes omedvetet upp öfver hufvudet för att stödja detta. Den lilla näpna foten intog en friare ställning på dynorna och såg ännu mera förförisk ut, sedan hon blottat en välformad vrist, iförd en glänsande pärlbroderad silkesstrumpa. Andedräkten strömmade i lugnare drag mellan de rubinröda läpparne: hennes skönhet blef i samma mån mera drömlik och mera fängslande. Minnen från "Kärleksstigen" i West-Point kommo för mig, och den gamle krigsbussen, berusad som en nybakad student, tryckte en lätt kyss på den hvita pannan, och könheten vaknade upp med bestörtning.

— Ett par handskar, om jag får be, sade jag skrattande och tillade: Hvad skulle Dick Gaines säga om detta?

— Att ni förtjänt det, sade hon instämmande i mitt skratt, emedan ni tagit så öm vård om hans hustru. Vet ni, jag känner mig nästan som, om ni vore — min bror. Uppfångande min blick, vände hon sig därpå bort i en förtjusande blyg, förvirring.

I det samma hördes ett buller utanför. Det var den ohängde ryske öfversten, som knackade på dörren.

— Ni tycks ha muntert, sade han, i det han inträdde, ty vårt skratt hade nått hans öron. Får jag deltaga i er munterhet? Och han började sedan kurtisera mrs Gaines med en ifver, som förargade mig.

— Här, tänkte jag, åligger mig en plikt gent emot Dick Gaines, och ett plötsligt anfall af dygdig indignation kom öfver mig. Jag måste beskydda Dick Gaines' hustru från denne ryske Don Juans gubbaktiga efterhängsenhet! En fyrtiofemårig förälskad ungdoms förakt för en sextioårig uppvaktande ålderdom är alldeles oerhördt i dylika affärer.

För att slå min rival ur brädet inlät jag mig i den vildaste kutis med mrs Gaines, visande henne tusen ömma små uppmärksamheter, såsom tilligifven äkta man ägnar och anstår, men med mer än en äkta mans vanliga ifver. Jag påstod, att hennes vackra fötter voro kalla, och svepte in dem i min resfilt. Jag ville icke tro att hon hade det riktigt bekvämt, och omrangerade hennes kuddar och dynor med en brudgums ömma omvårdnad; och för hvarje gång utbröt jag: "Hvad skulle Dick Gaines säga om detta?" på ett sätt, som framlockade de muntraste skrattsalfvor från den kära lilla oskulden och högeligen förvånade gamle Petroff; till dess att denne herres nyfikenhet öfvermannade hans ryska artighet, och han bad att få veta hvem denne beryktade Dick Gaines kunde vara.

Som jag för tillfället var upplagd för skämt, förklarade jag, att Dick Gaines var mannen, som slog "Billy Patterson" och beskref för honom detta bekanta amerikanska skämt så lifligt, att han vardt förtjust däröfver och tid efter annan upprepade: Hvem slog Billi Patterson! Dick Gaines var det som slog Billi Patterson! Hvad skulle Dick Gaines säga om det? Ha, ha! ho, ho! och utbröt i ett sådant tatariskt skratt, att Helena och jag nödgades instämma häri, så att vi voro mycket uppsluppna, när vi fingo sikte på de tända lyktorna i Kowno och tåget brusade in på järnvägsstationen.

Ryssen utbröt: Här måste jag skiljas vid eder, men vi kunna mycket väl hinna med några förfriskningar, innan ni fara vidare. Vi måste dricka en kopp té tillsammans. Se så, inga invändningar, min käre öfverste Lenox. Ni och er fru äro mina gäster i afton.

— Med nöje, svarade min fru. Hon stöddе sig lätt på hans arm, och jag följde efter och observerade, att mrs Dick Gaines förtjusande gestalt blef föremål för allas beundran. Hennes skönhet ägde denna egna tjusningskraft, som drager mängdens blickar till sig, och medan vi inträdde i den upplysta och öfverfyllda matsalen, betraktade mången den sköna gestalten och stirrade afundsamt på mig, hennes lycklige make.

I nästa ögonblick tronade min gränsdrottning vid ett luxuöst bord, och efter en angenäm supé bjöd oss vår värd på den vanliga ryska drycken, gul-lackad cliquot; och i det han högtidligt drack min skönas skål, sade han: Jag får icke förlora er för alltid; jag kan uthärda ett au revoir, men ett adieu — det vore alltför grufligt!

Här stod jag nu ansikte mot ansikte med ett nytt dilemma. Artigheten tvang mig att uppgifva min adress i S:t Petersburg. Han komme att framdeles besöka mig i den ryska hufvudstaden och finna mig där beröfvad den dragningskraft, som egentligen föranledt hans visit — d. v. s. min föregifna hustru, den tillbedjansvärda mrs Gaines. Huru skulle jag förklara för honom denna förlust?

Mrs Dicks oskyldiga snarfyndighet kom till min räddning. Hon smålog mot den vetgirige Petroff och sade: Det skall bli oss angenämt att återse er på Hotel de l'Europe. Glöm icke bort våra namn, öfverste Arthur Lenox med fru! Skrif upp det i er anteckningsbok. Jag — jag är säker på att, att ni glömmer bort oss på minuten!

De tatariska blickarne sade henne att han skulle minnas.

— Glömma er min fru? sade den blide krigaren, i det han reste sig. Det är omöjligt. Ni känner icke det ryska hjärtat.

— Känner jag icke det ryska hjärtat? utbrast Helena, med en plötslig eld i ögat, som förvånade mig. Men hon hejdade sig ögonblickligen, hvilket förvånade mig ännu mer, och framläspade med sin naiva, barnsliga röst: Ni skall lra mig att förstå det ryska hjärtat, icke sannt, när ni kommer till S:t Petersburg? Där kunna vi få återgälda er gästfrihet.

— Jag skall snart ha den äran att göra min uppvaktning hos er i vår stora stad, sade öfverste Petroff, i det han kastade sin stora kappa öfver armen, fattade i sabelfästet och kyste min frus hand med högtidligt allvar.

I samma ögonblick ringde klockorna på stationen för det afgående tåget. Jag bjöd den intagande mrs Dick min arm, och Petroff med skramlande sporrar och sabel eskorterade oss fram till tåget. Ett hastigt farväl, och tåget sattes i gång, medan den förälskade ryssen ropade till oss: Jag skall icke glömma bort Hotel de l'Europe!

— Hotel de l'Europe — jag kommer att ta in hos min släkting Konstantin Weletsky, Engelska kajen n:r 5, min vackra lilla förrädеrska, skrattade jag med en lekfull tryckning af Helenas fina lilla hand. Det gjorde mig så glad, att vi ändtligen sluppit ifrån den efterhängsne öfversten och kommit på tu man hand.

— Ni — är ni besläktad med den stora familjen Weletsky? sade min följeslagerska eftersinnande, tydligen utan att lägga märke till min handtryckning.

— Ja visst, genom giftermål.

— Det skall kanske hjälpa — sade mrs Gaines, instinktmässigt; därpå afbröt hon sig plötsligen och utbrast: Hvad det är skönt, att vi blefvo af med den gamle tokige ryssen — ni och jag. Det sista i en så förnöjd ton, att jag välsignade det ögonblick vi hade råkats, och hviskade: Var det inte tur, att Dick reste ensam i förväg och lämnade er kvar utan pass?

— Tyst, ropade hon, nu kommer karlen och tänder lamporna, hvarpå hon tryckte en varnande finger på mina läppar, och vi satte oss och tittade ut genom kupéfönstret, medan konduktören sörjde för upplysningen.

Tåget gick nu i svindlande fart, och tindrande ljus dansade lustigt förbi, medan vi passerade de små byarne, hvarest den ryska fattigdomen hopar den enda styrka hon äger — folkrikhet.

Om några få timmar skulle vi vara framme i Vilna, hvarest Dick Gaines väntade på sin hustru. Jag betraktade min reskamrat; det dämpade lampljuset belyste hennes drag och kom henne att se ännu skönare ut än förr. Jag var nästan ledsen öfver, att Dick icke bodde i S:t Petersburg. Från de öfriga kupéerna hördes buller och bång; de språksamma moskoviterna voro mycket högljudda.

Jag blef tyst och sluten. Men Helena vände sig till mig och sade: Sedan jag råkat er, har ni mer och mer väckt mitt intresse, min ädle ridare. Berätta mig allt om er själf och er familj. Jag kan sedan få omtala det för Dick; jag vet, att det skall intressera honom.

— Bah! återtog jag, er egen historia torde vara mera intressant.

— Kanske, sade hon med en lätt suck; men er först, sedan min; vi ha godt om tid. Var så god. Detta sista, som hon sade, i det hon trutade med läpparne som ett bortskämdt barn, öfvermannade mig, och jag gaf henne en sumarisk öfverblick öfver mitt förflutna lif sedan den dag för nära tjugo år sedan, då jag tog afsked af Dick för att resa till Egypten. Och som hon syntes högeligen intresserad af mina familjeförhållanden, redogjorde jag för min släktskap med familjen Weletsky och bifogade på hennes uttryckliga begäran många minutiösa detaljer ur mitt inre lif. Det var måhända bäst, när allt kommer omkring, att vara sysselsatt på detta sätt, bäst för min trofasthet mot min gamle kamrat. Så förflöt tiden hastigt nog. Och nu, tillade jag skrattande, sedan jag afslutat familjen Lenox' hemliga historia, torde ni hafva godheten inviga mig i huset Gaines familjearkiv.

Till min förvåning svarade hon, att hon icke visste mycket om dem — Dick och jag ha så länge varit borta i Europa, svarade hon.

— Men Mamie, hans syster, henne måste ni väl ändå veta något om, sade jag: Hon var på sin tid en strålande skönhet i Point, anno 68?

— Ack ja, Mamie, svarade hon; Mamie har varit gift — långliga tider; hon är bosatt i — i Mexiko.

— Hvad var hennes mans namn, sporde jag.

— Det var visst Smith — tror jag, sade hon hastigt. Vet ni, Dick brukade så ofta tala om er, utbröt hon, bytande om samtalsämne. Den kära gamle Arthur, brukade han säga, i det han snodde sina svarta mustacher.

— Sina svarta mustacher? gentog jag. Det var konstigt; när Richard var i Point, var han blond.

— Ja visst, ja, återtog hon, med ett litet ryck. Därpå fortsatte hon hastigt och hviskade: Dick har börjat gråna på sista tiden och tagit sig för att färga sina lockar. Efter ett ögonblick tillade hon skrattande: Edra se ännu så mörka ut. Ni har så vackert hår, hvarvid hon klappade mig på håret som ett smeksamt barn.

Hennes harmlösa kompliment förhäxade mig alldeles. Hvad Dick är för en afundsvärd sälle, som lyckades vinna en sådan hustru! utbröt jag. Säg mig hvad var ert namn, innan ni fick Gaines på den tanken, att jorden vore ett paradis?

— Innan jag gifte mig med honom — är det, hvad ni menar med era uppstyltade fraser? skrattade hon.

— Naturligtvis — ert flicknamn.

— Jag ser, vi äro redan i Vilna, sade hon, i det vi fingo se ljusen i nämnda stad dansa förbi oss. Dick är här på minuten.

— Ja, men ert flicknamn? Jag skulle tycka om att tänka er som flicka, innan Dick gjorde er bekantskap, yrkade jag i en slags romantisk yra, ty vi hade en lång stund suttit vid hvarandras sida, och hon hade fört samtalet i hviskande ton; hvarje ord hade kommit mitt hjärta att hoppa.

— Jag vill icke låta er gå, innan ni besvarat mitt spörsmål, utbröt jag; ty konduktören hade redan öppnat kupédörren och ropat ut "Vilna — två timmar".

— Dick kan se oss; hviskade hon; jag hade redan lindat min arm om hennes smärta midja. För all del — jag — jag måste strax skynda mig till hotellet. Han kan bli förskräckt. Han kanske går sin väg — jag skall icke höra — och jag är förlorad!

— Hvem går sin väg? frågade jag, ty hennes tonfall tydde på fruktan och rädsla.

— Dick, naturligtvis — jag måste skynda mig!

— Ert flicknamn?

— Vanderbilt-Astor, ropade hon och sprang ut ur kupéen, medan jag, högeligen förvånad öfver denna egendomliga förening af amerikanska familjenamn, hopsamlade hennes kvinnliga tillhörigheter och följde efter henne ut ur kupéen.

IV.

Baron Friedrich.

Jag upphann henne på plattformen. Hon nästan sprang, skyndsamt insvepande sig i sin pälsbrämade kappa. Ni tycks ha mycket brådtom, mrs Gaines, född Vanderbildt-Astor, skrattade jag, i det jag hjälpsamt bistod henne med sin toilett.

— Fort! Jag måste få rätt på Dick, mumlade hon.

Omgifven af åtskilliga af våra reskamrater ilade vi fram till hotellets portal, medan den ryska luften, skarp som en knif, påskyndade vår marsch. Mrs Gaines' steg tycktes bli lättare. Det kommer sig af tanken på det förestående mötet med hennes äkta hälft, reflekterade jag dystert för mig själf. Egendomligt nog tycktes just samma tanke tynga på mitt lynne och min gång.

Portiken till Hotel de Vilna var ett strålande ljushaf; åtskilliga rikt utstyrda dwornikar och uppassare afvaktade vid de öppna dörrarne till hotellet hela skaran af första klass passagerare från detta tåg, hvilka vanligen brukade tillbringa sina två timmars uppehåll under dess gästvänliga tak; ty ingen syntes ha brådtom i Ryssland.

Då vi närmade oss ingången, såg Helena nyfiket omkring, som om hon sökte efter någon.

— Väntar att få se sin man, tänkte jag.

Ett ögonblick efter kom en herre i kapuschongkappa fram emot oss ur hopen, men då han varseblef hennes hand på min arm, tycktes han tveka, såg på mig misstänksamt och mumlade någonting på ryska, hvarpå han vände sig om för att gå. Men i samma ögonblick märkte jag, huruledes han med en taskspelares fingerfärdighet tryckte ett papper i hennes utsträckta hand, som tydligen var redo att mottaga det.

— En biljett från Dick? sporde jag. Förstår ni ryska?

— Ett par ord, hviskade hon, medan hon kastade en hastig blick på papperslappen. I nästa ögonblick öfverfölls hon af en plötslig frosskakning. Kanske i följd af den kalla nattluften, som omsvepte oss, kanske i följd af någon inre ännu mer afkylande känsla.

— Är det ledsamma nyheter? hviskade jag.

— Ja, från Dick, genmälde hon med skallrande tänder. För mig in på hotellet, fort! Det är så kallt — så kyligt här ute.

Förvånad förde jag henne innanför portalen. Här stod en stor porslinsugn, som utstrålade en behaglig värme. Jag ämnade just placera henne framför densamma; men frossan öfvergaf henne, innan hon hunnit fram till bemälda värmekälla. Hon gick plötsligt in på hotellets kontor och beredde mig här en ny öfverraskning. Med en för de kringstående lätt hörbar röst frågade hon helt nonchalant, om det kommit någon post till mrs Arthur Lenox och sedan hon tått ett nekande svar, beställde hon genast: Rum och supé för två i öfre våningen. Hon smålog mot mig och tillade: Jag hoppas du ingenting har emot det, Arthur, hvarpå hon trippade upp för trappan, medan jag skyndsamt följde efter för att få en förklaring, hur mrs Dick Gaines kunde vänta bref i Vilna, adresserade till min hustru.

Den beställsamme maitre d'hotel flög förbi oss och slog upp dörrarne till ett ståtligt rum. I Ryssland antages hvarje amerikanare vara en rik man, och de gåfvo oss därför det bästa rummet i hela hotellet.

— Hvad befaller ni, min herre? frågade han och bugade sig ända ned till golfvet.

— Den bäst supé, ni kan skaffa — men strax på ögonblicket.

Han räckte oss matsedeln och vinlistan, och medan jag utvalde anrättningarne, kastade mrs Richard sin päls och resmössa öfver en stol.

Tjänaren aflägsnade sig därpå. Vänd mot min gåtfulla sköna sade jag i något sträf ton: Huru kunde ni fråga efter bref till min hustru här på hotellet?

— Gjorde jag det? sporde hon tveksamt.

— Har ni glömt det?

— Kanske gjorde jag det, svarade hon, afdrog nervöst sina handskar och kastade dem på kappan. Jag vart så öfverraskad och uppskakad af de nyheter, denne man, som var ett af Dicks biträden, brakte mig, att jag icke fullt visste, hvad jag gjorde för ögonblicket.

— Ledsamma nyheter från er make? sade jag med ett visst deltagande, ty trots de tjugo årens skilsmässa lefde min gamle kamrat ännu i friskt minne.

— Tyst! Icke så högt! Det är ni, som bär den titeln här, hviskade hon varnande. Kom närmare intill mig. Därpå utbröt hon plötsligt och nervöst: Det är rysligt — rysligt — rysligt!

— Hvad är det, som är rysligt? sporde jag hviskande, där jag satt på soffan tätt invid henne; ty tårar trängde fram i de bruna, tindrande ögonen. Den skönt formade barmen häfde sig stormande under silkeslifvet, och hysteriska anfall hos vackra kvinnor uppmjuka alltid mitt krigarhjärta.

— Han — han har — rest till S:t Petersburg! sade hon flämtande. Han reste i går i affärer. Jag är lämnad ensam här. Hvad skall jag göra, Arthur; o himmel, hvad skall jag göra? och tårepärlor tillrade ned för hennes kinder.

— Låt en gammal världsmans erfarenhet bistå er! mumlade jag, med en entusiastisk ifver i rösten.

Med ett "Gud välsigne er, Arthur!" slog hennes klappande hjärta mot mitt; hennes doftande hår hvilade mot min axel, och hon snyftade.

— Gör icke så! Gör icke så! hviskade jag förtviflad. Hvad skall uppassaren tro om oss? Ty en hysterisk kvinna om än så förtjusande, sätter mig dock i den största förlägenhet.

— Jag — jag kan icke rå för det, yttrade hon; jag måste — o, Arthur, ni är så god! När ni reser, står jag utan pass. Mina saker ha poletterats till S:t Petersburg — jag blir underkastad förhör — kanske arrest, och ni — kanske blir ni misstänkt. Ni hörde, hvad Petroff yttrade om falska pass. I hvilka svårigheter har icke min dårskap invecklat oss båda! Och de gemena tidningarne — Dick får veta det!

En rysning genomfor henne och meddelade sig äfven åt mig; om detta kommer i tidningarne, får också min hustru reda på saken...

— Hvad — hvad skall jag göra? sade hon huttrande.

— Göra! utbröt jag med en plötslig ingifvelse, göra! Jo, fortsätta resan med mig till S:t Petersburg — för att möta Dick!

— Ja, naturligtvis, svarade hon. Hur dumt af mig att icke tänka ut det förut! Jag har ju biljett. Ack, hur osjälfviskt klarsynt, hur ädelt omtänksam är ni icke, Arthur! Med en suck af förnöjsamhet, som en uttröttad dufva föll hennes älskliga hufvud ned mot mitt bröst, medan jag i en slags vansinnig hänryckning tryckte min arm omkring en midja, smärt som en najads och förtrollande som hos en Venus.

— Friskt mod min lilla vän! utropade jag uppmuntrande; icke för att hon var så värst liten, men jag hade lagt mig till med den spanska vanan att bruka diminutiver om skönheter sedan min tjänstgöring under Don Carlos i Carlistkriget. Var inte ledsen — hör upp med snyftningarne! Nu kommer uppassaren snart med téet.

På detta sätt uppkryad hämtade sig snart mrs Dick, märkte min arm om sitt lif, rodnade starkt, rusade upp och utbröt glädtigt: Är det inte en härlig plan, ni uttänkt? Inom tjugo timmar komma vi till S:t Petersburg. Ni tar mig med er till Hotel de l'Europe, sedan söka vi reda på Dick, berätta honom vårt äfventyr och tänk, hvilken munter upplösning på det hela! Ah, ni är en ängel — en god ängel! Och den oskuldsfulla älsklingen begynte dansa omkring i yster fröjd, medan kyparen satte fram på bordet en lukullisk supé, hvilken hon nästa ögonblick kastade sig öfver med en ungdomlig aptit, som gladde mig; ty jag såg, att hennes tilltro till min världserfarenhet gjort henne öfvertygad om ett lyckligt slut på detta äfventyr.

Men medan hon skrattade, pratade och åt, satt jag fördjupad i mina funderingar, och när situationes allvar riktigt trängde sig öfver mig, upphörde jag att äta, höll mig uteslutande till vinet och blef dyster, vresig och grubblande.

Sedan kyparen strax efter aflägsnat sig, sade hon surmulet: Ni ser inte alls glad ut öfver att ha mig i ert beskydd några timmar till, hvarvid hon gaf mig en vresig blick.

— Det är inte det, men hvad som kommer efteråt, muttrade jag. Antag, att Weletskys komma ned till stationen och möta mig med er under armen; antag, o himmel, att min dotter fått telegram om min väntade ankomst och följer med dem till stationen. Tror ni icke att hon skall förstå, att ni icke är hennes moder, om också hvarenda järnvägstjänsteman skulle betrakta er som min fru?

— Är er dotter i Rajsan? frågade hon.

— Ja.

— Och ni telegraferade från Eydtkuhnen i dag?

— Ja.

— Då finns det inte en tänkbar möjlighet att er dotter skulle få kännedom härom tids nog för att hinna till S:t Petrsburg i morgon.

— Ni yttrar er alltför positivt för att vara så obekant med ryska förhållanden, som ni är, sade jag, ifrigt tuggande på min cigarr.

— Jag vet tillräckligt för att i det här fallet yttra mig positivt, utropade hon häftigt; med ett omslag i rösten tillade hon tveksamt: för att vara positivt öfvertygad, att ni ångrar den vänskap ni visat mig.

— På intet vis, sade jag. Men jag tillade flämtande: Hvad skola vi säga om vårt falska respass?

Då vardt hon blek och sade: Ni har för afsikt att lämna mig — här ensam — ni, Arthur — ni! gick stapplande fram till mig, tog min hand och smekte den, på ett stilla men talande sätt, som gjorde mig stolt liksom en indian öfver en ny skalp.

(Forts.)

Paxtine

TOILET ANTISEPTIC

Håller andedrägten, tänderna, munnen och kroppe nantiseptiskt fri från osunda sjukdomsfrön och mothjudande lukt som vatten, såpa och tandpulver ensamma icke kan göra. Ett bacilldödande, smittoförebyggande och luktrensande toilett-rekvisit af sällsynt förträfflighet och anordning. — Ovärderlig för inflammation i ögon, strupe och näs- och lifmoderkatarr. I drog- och toilett-affärer, 50c, eller betald i förskottmad posten.

Stor proffiaska med "Health and Beauty" bok sänd fritt.

The Paxton Toilet Co. Boston, Mass.

Canadas Nordvest.

HOMESTEAD-LAGEN.

Alla sectioner med jämna nummer af Kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reserverade som ved-lotter för settlarne eller för andra ändamål, kunna upptagas som homestead af hvilken person som helst, son är ensam hufvud för en familj, samt hvarje mansperson, som fyllt 18 år, till storleken af en kvartsection å 160 acres, mer eller mindre.

Anmälan för tillträde.

Anmälan göres personligen på landkontoret i det distrikt, där landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller till det respektiva lokala landkontoret erhålla rättighet att låta ett ombud uttaga tillträdesbeviset för honom. En afgift af $10.00 erlägges för tillträde.

Homestead Skyldigheter.

Under den nuvarande homestead-lagen skola skyldigheterna fullbordas på följande sätt, nämligen: —

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en termin af minst tre år.

2) Om fadern (eller modern om mannen är död) till en person som är berättigad att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, uppfylles fastskyldigheten under den tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader och moder.

3) Om en nybyggare har erhållit patent på sitt första homestead, eller Certificat för utförandet af sådant patent attesterat af i den ordning, som föreskrifves i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfylles skyldigheten under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som äges af honom i grannskapet af hans homestead, uppfylles bofastskyldigheten genom att vara bosatt uppå nämnda farm.

"Grannskap" i det föregående menas antingen samma township eller ett därmed sammanhängande.

Homesteadtagare, som vilja tillgodogöra sig förmånerna af bestämmelserna 2, 3 och 4, måste odla minst 30 acres eller hålla [illegible] 20 kreatur jämte erforderliga stallbyggnader, samt dessutom hafva 80 acres ordentligt inhägnade.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homestead-lagens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent

kan inlämnas vid slutet af de tre åren till den lokala landagenten, underagenten eller homestead-inspektören. Innan denna begäran insändes, måste settlaren gifva sex månaders skriftlig notis till "the Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttaga patent.

Underrättelser.

Nyanlända invandrare erhålla på immigrantkontoret i Winnipeg eller Dominion Land kontoret i Manitoba och Nordväst Territorierna underrättelser om det land, som är öppet för tillträde, och från tjänstemännen kostnadsfria råd och upplysningar samt hjälp för att tillförsäkra sig ett passande stycke land; samt klara underrättelser med afseende på land, skogs-, kol- och minerallagarna såväl som kronolanden i järnvägsbältet i British Columbia, erhållas på begäran hos "The Secretary of the Department of the Interior", Ottawa, "The Commissioner of Immigration", Winnipeg, Man., eller till någon Dominion Lands agent i Manitoba.

W. W. Corry,
Vice Inrikesminister.

N. B. — Utom dessa friheman, till hvilka ofvanstående förordning hänför, finnas tusentals acres af bördigt land tillgängligt för arrende eller köp från järnvägarna eller andra firmor.